

Resolució 592/2019, de 10 d'octubre**Número d'expedient de la reclamació:** 439/2019**Administració reclamada:** Ajuntament de Barcelona**Informació reclamada:** Còpia de sentències i resolucions dels Jutjats del Contenciós Administratiu en les que sigui part l'Ajuntament.**Sentit de la resolució:** Estimació

Resum: L'anonimització de les dades personals que puguin constar en una sentència judicial (excloses les del o la jutge, que són públiques) no sembla que es pugui qualificar d'operació complexa; això no treu que l'estimació de la persona reclamant, d'un minut per sentència, segurament peca d'optimista; ara bé, el fet de tenir que dedicar un temps més o menys voluminós a aquesta tasca no la converteix en complexa, sinó únicament en significativament feixuga o costosa per a l'Administració, factors que podrien donar lloc a preveure un termini raonablement llarg d'execució o altres mesures de proporcionalitat, com fa el fonament jurídic 6, però que difícilment justifiquen la inadmissibilitat per raó de l'article 29.1.b LTAIPBG, i més si tenim en compte que el volum de feina requerit (uns pocs centenars) tampoc es pot qualificar del tot desmesurat. La remissió al CENDOJ podria ser suficient als efectes d'atendre la sol·licitud d'informació (i fins i tot de justificar la causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.c LTAIPBG), si aquesta base de dades dona efectivament publicitat a la informació sol·licitada (i no la demora per més de tres mesos des de la resolució de la sol·licitud); però sembla ser que no és aquest el cas; les objeccions de la persona reclamant, en el sentit que aquesta base de dades publica únicament una mostra de sentències d'òrgans unipersonals, no són rebatudes per l'Ajuntament, i si aquest té previst licitar una plataforma municipal per donar publicitat, entre altres, a les sentències en la que n'és part l'Ajuntament, en part deu ser perquè l'administració municipal deu considerar insuficient la difusió donada pel CENDOJ a les sentències de les quals n'és part. Els operadors jurídics no tenim capacitat per deixar d'aplicar un precepte d'una llei catalana (l'article 35 LTAIPBG) que el Parlament no ha derogat i que el Tribunal Constitucional no ha anul·lat, ni podem presumir la seva eventual inconstitucionalitat per un pronunciament del Tribunal Constitucional sobre un precepte significativament diferent i que ha estat declarat contrari a la constitució per vicis en els que precisament no incorre l'article 35 LTAIPBG, i menys encara podem fer-ho en detriment del dret d'accés a la informació pública; en conseqüència, mentre segueixi vigent aquest precepte en els seus termes actuals, la inactivitat de les administracions catalanes en la tramitació de sol·licituds d'informació pública comporta la seva estimació presumpta, d'acord amb la regla del silenci administratiu positiu. Si s'ha produït silenci administratiu en la tramitació de la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent 2 (cosa que invoca la persona reclamant i no qüestiona l'Ajuntament), els efectes estimatoris d'aquesta inactivitat vinculen l'Administració, que només pot resoldre expressament en el sentit de confirmació dels efectes del silenci administratiu (article 24.3.a de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques); i si bé l'article 35.2 LTAIPBG permet excepcionar aquesta regla de la llei bàsica de procediment administratiu comú pel cas que la sol·licitud en relació amb la qual s'ha produït el silenci afecti límits legals al dret d'accés, no preveu quelcom semblant pel cas de la concurrència de causes d'inadmissibilitat, que per tant no serien oposables als efectes estimatoris del silenci administratiu. L'exercici i l'efectivitat del dret d'accés a la informació pública no poden restar indiferents davant de consideracions que posin de manifest que la seva satisfacció pugui comportar esforços desproporcionats o injustificats per a les administracions públiques afectades, en detriment del funcionament ordinari dels seus serveis o en perjudici desmesurat dels recursos públics; no és que aquestes consideracions puguin ser frontalment oposables a l'efectivitat del dret d'accés a la

informació pública garantit legalment, però sí que justifiquen mesures ponderades que permetin satisfer aquest dret d'acord amb criteris de proporcionalitat.

Paraules clau: Ajuntament. Sentències. Reclamació contra inadmissió parcial. Silenci administratiu positiu. Inadmissibilitat. Tasca complexa. Límits. Dades personals. Anonimització. Informació que s'ha de publicar. Publicitat activa. Principi de proporcionalitat..

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 4 d'agost de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 439/2019, presentada contra l'Ajuntament de Barcelona, en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 26 de juny de 2019, després d'invocar l'LTAIPBG, la persona reclamant demana la informació següent a l'Ajuntament de Barcelona: *1. Text complet de totes les sentències dictades pels Jutjats contenciosos administratius de Barcelona els anys 2018 i 2019 en què sigui part l'Ajuntament de Barcelona. 2. Text complet de totes les resolucions dictades pel Tribunal econòmic administratiu regional de Catalunya els anys 2018 i 2019 en què sigui part l'Ajuntament de Barcelona. Poden dissociar totes les dades personals dels textos demanats, si així volen.* Demana rebre la informació en format digital i correu electrònic.
3. Per Resolució de 23 de juliol de 2019, l'Ajuntament de Barcelona:
  - 3.1. Estima parcialment la sol·licitud anterior i facilita la informació demanada al punt 1 de la sol·licitud relativa a l'any 2018, tot remetent el lliurament de la informació a un enllaç del CENDOJ (base de dades del Consell General del Poder Judicial) i a un altre del web de transparència de l'Ajuntament.
  - 3.2. Inadmet parcialment la sol·licitud, en relació amb la informació demanada al seu apartat 1 relativa al 2019, en aplicació de l'article 29.1.c LTAIPBG, perquè aquesta informació es troba en fase d'elaboració, i en aplicació de l'article 29.1.b, perquè es tracta de 372 sentències i la seva anonimització amb els recursos de què disposa l'Ajuntament constituïria una tasca complexa d'elaboració.
  - 3.3. Desestima la documentació demanada per l'apartat 2 de la sol·licitud, perquè afirma que no existeixen resolucions del Tribunal Econòmic Administratiu regional de Catalunya dels anys 2018 i 2019 en les que l'Ajuntament de Barcelona sigui part, afirmació que ha demanat a aquest mateix Tribunal que sigui confirmada, cosa de la que informaria a la persona

reclamant tant bon punt tingui resposta. En aplicació dels articles 2.b i 18 LTAIPBG, no es podria donar accés a una informació que no es troba en poder de l'Ajuntament.

4. La Reclamació presentada el 4 d'agost de 2019 al·lega que està conforme amb la resposta donada a l'apartat segon de la sol·licitud d'informació. En relació amb la resposta donada a la primera part de la sol·licitud, la persona reclamant al·lega el següent:
  - La remissió al web municipal i al CENDOJ no és vàlida, perquè ambdues porten al web del CENDOJ, que no publica sentències dels Jutjats de 2018 i 2019 i, en general, les que publica dels Jutjats són una selecció molt reduïda.
  - La causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.c només operaria en relació amb les sentències corresponents als tres mesos anteriors a la sol·licitud, però no als restants.
  - La necessitat d'anonimitzar no justifica l'aplicació de la causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.b i cita el Criteri 12/11/2015 del Consell de Transparència i Bon Govern en aquest sentit.
  - Considera que anonimitzar 351 sentències no és una tasca complexa, perquè calcula que cal menys d'un minut per sentència.
  - No s'ha donat l'audiència prèvia requerida per l'article 29.1.b LTAIPBG per als casos de presumpta necessitat de reelaboració.
  - Justifica que la sol·licitud és acotada i no és excessiva.
  - L'Ajuntament hauria excedit el termini d'un mes per resoldre i notificar la resolució, produint-se en conseqüència la seva estimació presumpta per silenci administratiu.
5. El 7 d'agost de 2019 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Barcelona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. El 9 d'agost de 2019 l'Ajuntament de Barcelona demana l'ampliació del termini indicat a l'antecedent anterior per emetre el seu informe, perquè degut el període de vacances la persona que coneix el cas no el podrà confegir fins a començaments de setembre.
7. El 19 d'agost de 2019 la GAIP dona resposta a la sol·licitud d'ampliació anterior, tot indicant a l'Ajuntament que, en aplicació del previst per la legislació de procediment administratiu, és procedent ampliar el termini sol·licitat fins el 10 de setembre de 2019.
8. El 12 de setembre de 2019 la GAIP rep l'informe de l'Ajuntament de Barcelona, que fa les consideracions següents: *"Tal i com ja es va fer constar en l'informe jurídic previ que consta a l'expedient el CENDOJ és l'organisme competent per a donar publicitat a les resolucions judicials (...). La petició d'informació del Sr. [...] no es va traslladar al CENDOJ en aplicació de l'article 30*

LTAIPBG en tant que es va considerar suficient la remissió a la seva pàgina web des d'on fa efectiva aquesta publicitat de les resolucions judicials, però, en tot cas, la identificació de la font d'accés a la informació sol·licitada ha de ser considerada suficient en termes del dret d'accés i per tant ajustada a Dret la resolució recorreguda. Qüestió diferent, com també es va indicar en el precedent informe, és que s'hagués detectat alguna mancança o discordança entre la informació sol·licitada i la publicada al CENDOJ ja que en aquest cas, prèviament identificada per l'interessat, s'hauria analitzat la petició en tots els seus extrems.

Respecte de les resolucions de l'any 2019 l'interessat considera inaplicable ambdues causes d'inadmissió posades de manifest per l'administració per haver superat el termini dels 3 mesos a què es refereix l'article 29.1.c) LTAIPBG quan disposa que són inadmeses a tràmit les peticions que facin referència a informació que està en fase d'elaboració i s'ha de fer pública en el termini de tres mesos, i per entendre que l'anonimització no pot considerar-se com a supòsit de reelaboració de la informació en els termes de l'article 29.1.b) de la mateixa LTAIPBG.

Tal i com es va també posar de manifest en l'informe que obra en l'expedient el CENDOJ no publica de manera immediata les resolucions judicials sinó que aquesta publicació es va produint de manera diferida en el temps. D'aquesta manera certament hi ha la possibilitat que no es compleixi exactament el termini de 3 mesos que preveu la Llei per fer pública aquesta informació, però sí és evident que dins el termini que el mateix organisme estableix aquesta informació es fa pública.

Al marge d'aquest fet també es va ja exposar que l'Ajuntament té previst licitar a finals d'any un concurs obert per a la contractació d'una plataforma de consulta ciutadana i gestió de les normatives municipals i altres disposicions de rellevància jurídica, on s'inclouen les sentències en les quals l'Ajuntament n'és part i altres documents de rellevància jurídica per tal que els ciutadans i ciutadanes en puguin tenir accés amb ple respecte a la normativa de protecció de dades i d'altre que en pugui resultar d'aplicació. És per això que es considera també que assumir ara aquesta petició resultaria desproporcionat i suposaria duplicar el cost per una mateixa tasca que, com s'ha acaba de dir, està essent objecte de licitació i resultarà en un portal accessible per tota persona que hi estigui interessada. Altrament es considera que en cap cas es produeix un perjudici al dret de l'interessat ja que com també es va posar de manifest l'administració que disposa d'aquesta documentació és l'Administració de Justícia i és aquesta qui la fa pública degudament a través del CENDOJ.

Per altra banda, es considera que sí resulta d'aplicació l'article 29.1b) LTPAIBG si bé no per la vessant que considera l'interessat, que erròniament entén que s'ha al·legat per la seva vessant de reelaboració, sinó per la vessant de tasca complexa per quant anonimitzar el volum de documentació que demana comporta el perill de paralitzar el normal funcionament del servei que

hauria d'assumir-la. Aquesta anonimització és evidentment necessària, atès que en cas contrari es produiria una vulneració del dret a la protecció de dades de les persones que hi surten referenciades. Ara bé, a data 30 de juny el volum de resolucions de la jurisdicció contenciosa era de 351 sentències, cadascuna amb diversos folis amb el que és evident el volum de documentació a revisar i anonimitzar i el temps a dedicar. Contràriament al que calcula l'interessat la tasca d'anonimització requereix de més d'un minut per resolució ja que aquesta tasca implica una especialització en la matèria i la disposició de mitjans informàtics idonis per a garantir els drets dels tercers afectats; mitjans dels quals l'òrgan gestor no en disposa. Això comporta una anonimització manual per una persona i la revisió per part d'una segona per minimitzar riscos amb el que el risc de paralització del servei encara és major. En tot cas, es reitera el que ja es va posar de manifest en l'informe previ i és la possibilitat de delimitar la petició amb l'interessat per tal de reduir el volum de documentació a la qual es vol accedir de tal manera que aquesta causa d'inadmissió ja no resultaria esgrimible.

Finalment, i respecte de les consideracions que l'interessat fa al voltant del silenci positiu de la seva sol·licitud cal tenir present no només que les causes d'inadmissió van ser posades de manifest d'inici, sinó que l'eficàcia del silenci administratiu resulta quan menys qüestionable especialment a la vista de la recent sentència del Tribunal Constitucional 104/2018, de 4 d'octubre de 2018 en què analitzant la Llei de Transparència d'Aragó, que estableix també que si una entitat pública no respon dins de termini a una sol·licitud d'informació es concedeix de forma automàtica l'accés, considera que si la Llei de Transparència estatal estableix que, davant la manca de resposta, el silenci és negatiu la norma de la Comunitat no pot disposar el contrari ja que la regulació del silenci és competència exclusiva de l'Estat.

Conclusió: a la vista del que s'ha exposat es considera que procedeix mantenir el sentit de la resolució dictada”.

9. El 16 de setembre de 2019 la GAIP trasllada l'informe municipal a la persona reclamant tot oferint-li 10 dies per formular al·legacions. Un cop vençut aquest termini no consten a la GAIP al·legacions de la persona reclamant.

Fonaments jurídics

1. *Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública*

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que “Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació

Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixen les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació".

2. *Informació reclamada i dret a accedir-hi*

D'acord amb els antecedents, cal considerar que la informació reclamada per aquest procediment és la demanada a l'apartat 1 de la sol·licitud d'informació reproduïda a l'antecedent 2 (és a dir: *Text complet de totes les sentències dictades pels Jutjats contenciós administratiu de Barcelona els anys 2018 i 2019 en què sigui part l'Ajuntament de Barcelona*), perquè la persona reclamant es dona per satisfeta amb la resposta que li ha donat l'Ajuntament en relació amb la segona part de la sol·licitud.

És presumible que la informació reclamada que s'acaba d'indicar es pugui qualificar com a informació pública, als efectes del previst per l'article 2.b LTAIPBG, perquè malgrat haver estat elaborada per òrgans aliens a l'Ajuntament (Jutjats) segurament es trobarà en poder dels serveis municipals, ja que l'Ajuntament és part dels processos respectius. En conseqüència, seria procedent declarar el dret de qualsevol persona a accedir-hi, en aplicació de l'article 18 LTAIPBG, tret que l'eventual concurrència d'algun límit legal pugui impedir-ho.

Els antecedents posen de manifest que l'únic límit legal que concorre a la informació sol·licitada és el relatiu a la protecció de les dades personals, perquè a les sentències notificades a les parts hi solen constar, com a mínim, les dades que identifiquen les parts en qüestió, que en molts casos són persones físiques i segurament resultaria injustificat difondre la seva identitat, vinculada al contingut de la sentència que l'afecta, almenys en el marc d'aquest procediment. Nogensmenys, tant la persona reclamant com l'Ajuntament manifesten la seva predisposició a què les dades personals afectades siguin suprimides de la informació reclamada, de manera que aquest límit esdevindria desactivat. Assumit, doncs, que la informació controvertida seria en qualsevol cas anonimitzada prèviament a la seva divulgació, ja no restarien límits legals oposables al dret d'accés de la persona reclamant a la informació sol·licitada.

3. *La causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.b LTAIPBG*

L'Ajuntament invoca la concurrència de la causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.b LTAIPBG: *si per a obtenir la informació que demanen cal una tasca complexa d'elaboració o reelaboració*. L'Ajuntament justifica la concurrència d'aquesta causa d'inadmissibilitat en el nombre elevat de sentències en les quals n'és part (351 a finals de juny de 2019, xifra que no queda clar si també inclou les del 2018, i de la que se'n haurien d'excloure les corresponents a Tribunals, perquè només es demanen les dels Jutjats; per tant, amb la informació facilitada, es pot considerar que el nombre total de sentències sol·licitades deu ser d'uns pocs centenars), afegit a la necessitat d'anonimitzar-les, tasca que considera qualificada i que al seu entendre requeriria ser executada per una persona i revisada per

una altra. La persona reclamant qüestiona la complexitat invocada, perquè creu que l'anonimització és senzilla i pot ser resolta a minut per sentència.

La GAIP ha considerat en alguna resolució anterior que la complexitat justificativa de la inadmissió de les resolucions pugui ser deguda per la necessitat d'anonimitzar la informació sol·licitada, en la mida que aquesta tasca, especialment si s'ha d'aplicar a un nombre molt elevat de documents o a documents molt extensos, pugui resultar realment complexa en el cas en qüestió.

L'anonimització de les dades personals que puguin constar en una sentència judicial (excloses les del o la jutge, que són públiques) no sembla que es pugui qualificar d'operació complexa. Això no treu que l'estimació de la persona reclamant, d'un minut per sentència, segurament peca d'optimista. Ara bé, el fet de tenir que dedicar un temps més o menys voluminós a aquesta tasca no la converteix en complexa, sinó únicament en significativament feixuga o costosa per a l'Administració, factors que podrien donar lloc a preveure un termini raonablement llarg d'execució o altres mesures de proporcionalitat, com fa el fonament jurídic 6, però que difícilment justifiquen la inadmissibilitat per raó de l'article 29.1.b LTAIPBG, i més si tenim en compte que el volum de feina requerit (uns pocs centenars de sentències) tampoc es pot qualificar del tot desmesurat, especialment si hom té en compte els recursos de què disposa l'Ajuntament de Barcelona.

4. *La causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.c LTAIPBG*

L'Ajuntament invoca la concurrència de la causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.c LTAIPBG: *si la informació que demanen és en fase d'elaboració i s'ha de fer pública, d'acord amb les obligacions de transparència del títol II, dins del termini de tres mesos*. Tot i que el títol II de l'LTAIPBG no conté cap obligació específica de donar publicitat activa a totes les sentències judicials que afectin l'Administració concernida, és evident que aquest mandat es pot interpretar com a inclòs genèricament dins de l'obligació de publicitat activa de la informació relativa a les decisions i actuacions amb rellevància jurídica, que s'ha de fer pública en aplicació de l'article 10 LTAIPBG, precepte que inclou específicament determinats tipus de sentències i resolucions judicials (apartat 1.h: les que tinguin rellevància pública i les definitives que afectin les persones obligades al compliment de l'LTAIPBG). Per tant, podria estar justificat aplicar la causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.c LTAIPBG, en la mida que l'Ajuntament tingui previst publicar al seu web les sentències sol·licitades, i ho faci en els tres mesos següents a la resolució de la sol·licitud d'informació.

L'Ajuntament sosté en el seu informe que té previst de licitar a finals d'any un concurs per contractar una plataforma de consulta ciutadana, que inclouria les sentències en les que l'Ajuntament n'és part. El cas és, però, que quan es resol la sol·licitud d'informació pública (23 de juliol) manquen més de tres mesos per a què es liciti aquesta plataforma, i sens dubte molt més temps per a què sigui

operativa. Per tant, no es donen les circumstàncies de lapse temporal que puguin justificar l'aplicació d'aquesta causa d'inadmissibilitat.

Així mateix, l'Ajuntament també manifesta que les sentències de les quals n'és part corresponents al 2018 estarien publicades en el CENDOJ (base de dades del Consell General del Poder Judicial), i que si la persona reclamant en troba a faltar alguna de concreta la li podria facilitar. En oposició a aquestes manifestacions, la persona reclamant afirma que el CENDOJ només publica una petita mostra de les sentències dels òrgans judicials unipersonals (que són precisament l'objecte de la sol·licitud), i que les sentències a què redirigeix el web municipal al CENDOJ són anteriors al 2018.

La remissió al CENDOJ podria ser suficient als efectes d'atendre la sol·licitud d'informació (i fins i tot de justificar la causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.c LTAIPBG), si aquesta base de dades dona efectivament publicitat a la informació sol·licitada (i no la demora per més de tres mesos des de la resolució de la sol·licitud). Però sembla ser que no és aquest el cas. Les objeccions de la persona reclamant, en el sentit que aquesta base de dades publica únicament una mostra de sentències d'òrgans unipersonals, no són rebatudes per l'Ajuntament, i si aquest té previst licitar una plataforma municipal per donar publicitat, entre altres, a les sentències en la que n'és part l'Ajuntament, en part deu ser perquè l'administració municipal deu considerar insuficient la difusió donada pel CENDOJ a les sentències de les quals n'és part.

Ateses les anteriors consideracions, cal concloure que no s'acredita la concurrència de la causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'accés a la informació pública de l'article 29.1.c LTAIPBG, motiu pel qual no és procedent la inadmissió de la sol·licitud en base a ella.

5. Efectes del silenci administratiu i causes d'inadmissibilitat

La persona reclamant argumenta que s'hauria produït l'estimació presumpta de la seva sol·licitud, en aplicació dels articles 33 i 35 LTAIPBG, perquè l'Ajuntament hauria trigat més d'un mes a notificar-li la resolució relativa a la seva sol·licitud, amb la conseqüent aplicació de la regla del silenci administratiu positiu. L'Ajuntament no qüestiona el fet, si bé discrepa dels efectes atribuïbles jurídicament al silenci administratiu produït, que creu que han de ser desestimatoris, en aplicació de la Sentència del Tribunal Constitucional (STC) 104/2018, que declara la inconstitucionalitat i nul·litat de l'article 31.2 de la Llei 8/2015, de 25 de març, de Transparència d'Aragó, que estableix la regla del silenci administratiu positiu en la tramitació i resolució de les SAIP, quan segons aquesta Sentència la Llei estatal bàsica 19/2013, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE) estableix la regla del silenci administratiu negatiu per al mateix tipus de procediments, i aquesta opció seria vinculant per a les lleis autonòmiques.

Aquesta pretensió municipal s'ha de rebutjar, perquè els efectes de l'STC 104/2018 es limiten a la cosa jutjada, és a dir, a la Llei aragonesa 8/2015, mentre que l'article 35 LTAIPBG, que és el precepte que estableix la regla del silenci administratiu positiu en la tramitació i resolució de les SAIP pel cas de manca de resolució en termini de les sol·licituds d'informació pública davant de les administracions catalanes, segueix essent vigent. A més d'aquesta raó formal, també cal tenir en compte que el precepte declarat inconstitucional i nul per l'STC 104/2018 (l'article 31.2 de la Llei aragonesa 8/2015) és substancialment diferent de l'article 35 LTAIPBG, com es pot comprovar en la següent transcripció d'ambdós preceptes:

Article 31 de la Llei aragonesa 8/2015: 1. La resolución en la que se conceda o deniegue el acceso deberá notificarse al solicitante y a los terceros afectados que así lo hayan solicitado en el plazo máximo de un mes desde la recepción de la solicitud por el órgano competente para resolver. Este plazo podrá ampliarse por otro mes en el caso de que el volumen o la complejidad de la información que se solicita así lo hagan necesario y previa notificación al solicitante. 2. Si en el plazo máximo establecido no se hubiera notificado resolución expresa, el interesado o la interesada podrá entender estimada la solicitud, salvo con relación a la información cuya denegación, total o parcial, viniera expresamente impuesta en una norma con rango de ley por razones imperiosas de interés general o en una norma de derecho comunitario.

Article 35 LTAIPBG: "1. Si l'Administració no resol i notifica dins el termini establert, la sol·licitud s'entén estimada, llevat que una norma amb rang de llei estableixi expressament un efecte desestimatori, total o parcial, amb relació a una determinada informació. 2. No es pot adquirir per silenci administratiu el dret d'accés si concorre algun dels límits establerts per aquesta o altres lleis per a tenir accés a la informació pública".

És evident que hi ha diferències significatives entre l'article 31.2 de la Llei aragonesa 8/2015 i l'article 35 LTAIPBG, que podrien dur a una sentència diferent del TC: mentre que la llei catalana salva escrupolosament dels efectes del silenci positiu els eventuais interessos de tercers afectats, la llei aragonesa és molt més restrictiva a l'hora d'admetre possibles excepcions al sentit positiu del silenci administratiu. I cal tenir en compte que l'FJ 5 de l'STC 104/2018 justifica precisament en els interessos de tercers que poden resultar afectats per l'accés el caràcter bàsic del silenci negatiu de l'article 20.4 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE).

Per les raons indicades, els operadors jurídics no tenim capacitat per deixar d'aplicar un precepte d'una llei catalana (l'article 35 LTAIPBG) que el Parlament no ha derogat i que el Tribunal Constitucional no ha anul·lat, ni podem presumir la seva eventual inconstitucionalitat per un pronunciament del Tribunal Constitucional sobre un precepte significativament diferent i que ha estat

declarar contrari a la constitució per vicis en els que precisament no incorre l'article 35 LTAIPBG. I menys encara podem fer-ho en detriment del dret d'accés a la informació pública.

En conseqüència, mentre segueixi vigent l'article 35 LTAIPBG en els seus termes actuals, la inactivitat de les administracions catalanes en la tramitació de sol·licituds d'informació pública comporta la seva estimació presumpta, d'acord amb la regla del silenci administratiu positiu.

Doncs bé, si s'ha produït silenci administratiu en la tramitació de la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent 2 (cosa que invoca la persona reclamant i no qüestiona l'Ajuntament), els efectes estimatoris d'aquesta inactivitat vinculen l'Administració, que només pot resoldre expressament en el sentit de confirmació dels efectes del silenci administratiu (article 24.3.a de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques). I si bé l'article 35.2 LTAIPBG permet excepcionar aquesta regla de la llei bàsica de procediment administratiu comú pel cas que la sol·licitud en relació amb la qual s'ha produït el silenci afecti límits legals al dret d'accés, no preveu quelcom semblant pel cas de la concurrència de causes d'inadmissibilitat, que per tant no serien oposables als efectes estimatoris del silenci administratiu.

En definitiva, encara que es pogués acreditar la concurrència d'alguna de les causes d'inadmissibilitat invocades per l'Ajuntament, aquesta circumstància no podria impedir els efectes de l'estimació presumpta de la sol·licitud, consideració que reforça el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada.

6. *Accés a la informació sol·licitada d'acord amb el principi de proporcionalitat*

L'exercici i l'efectivitat del dret d'accés a la informació pública no poden restar indiferents davant de consideracions que posin de manifest que la seva satisfacció pugui comportar esforços desproporcionats o injustificats per a les administracions públiques afectades, en detriment del funcionament ordinari dels seus serveis o en perjudici desmesurat dels recursos públics. No és que aquestes consideracions puguin ser frontalment oposables a l'efectivitat del dret d'accés a la informació pública garantit legalment, però sí que justifiquen mesures ponderades que permetin satisfer aquest dret d'acord amb criteris de proporcionalitat.

El fonament jurídic 3 assenyala que l'anonimització, exigible legalment, de les sentències sol·licitades (que poden arribar a sumar uns pocs centenars) pot requerir una feina voluminosa per al personal dels serveis jurídics municipals, que podria perjudicar el seu normal funcionament. A més a més, l'informe municipal ha posat de manifest la intenció de l'Ajuntament de fer publicitat activa de les sentències de les quals n'és part i que, a aquests efectes, té previst licitar la contractació de la plataforma corresponent a finals d'aquest any. Per tant, hem d'entendre que l'Ajuntament ha assumit

de fer, entre altres actuacions, l'anonimització necessària per difondre en règim de publicitat activa, entre d'altres, les sentències sol·licitades per la persona reclamant, motiu pel qual podria esdevenir un cert malbaratament de recursos públics que aquesta mateixa tasca s'hagués d'acabar fent per partida doble a càrrec de l'administració municipal (en aquests moments, per atendre la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació i, dins de pocs mesos, en aplicació del projecte municipal de licitar i difondre una plataforma digital que inclogui les mateixes sentències), eventualitat que cal evitar per un criteri elemental d'ús racional dels recursos públics.

També s'ha de tenir en compte que, per la informació aportada a aquest procediment, la licitació d'aquesta plataforma municipal encara és incerta a hores d'ara, i la seva execució, molt més, de manera que constituiria un sacrifici excessiu per al dret d'accés de la persona reclamant remetre la seva satisfacció a aquest futurible.

En atenció a un criteri de proporcionalitat, sembla justificada una solució que ofereixi una via garantida i dins d'un termini raonable per a la satisfacció del dret d'accés de la persona reclamant (dret que, com es pot comprovar al fonament jurídic 5, també s'empara en els efectes del silenci administratiu positiu) i, al mateix temps, doni també a l'Administració la possibilitat de tenir que assumir només un cop la tasca d'anonimitzar les sentències sol·licitades, tasca que per altra banda ja tenia prevista (més que fos a càrrec de qui guanyi la licitació a què es refereix en el seu informe), i de fer-ho dins d'un termini raonable.

En atenció a aquesta finalitat, és procedent establir que, en atenció al volum de feina requerit per anonimitzar les sentències afectades, es fixa un termini prou llarg per al compliment d'aquesta Resolució (sis mesos), que hauria de ser suficient no només per dur a terme aquesta operació sense causar interferències al normal funcionament dels serveis jurídics de l'Ajuntament, sinó també per coordinar-la amb la prevista per la licitació a què es refereix l'informe municipal, als efectes d'evitar la seva duplicació. L'eventual perjudici que aquest termini anormalment llarg pot produir en el dret d'accés de la persona reclamant quedaria compensat pel fet que l'Ajuntament li podria proporcionar totes les sentències sol·licitades, tant les del 2018, com la totalitat de les del 2019.

7. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu *Manual de reclamació*, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

8. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 10 d'octubre de 2019, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 439/2019 i declarar el dret de la persona reclamant al text complet de totes les sentències dictades pels Jutjats Contenciós administratius de Barcelona els anys 2018 i 2019, degudament anonimitzades, en què sigui part l'Ajuntament de Barcelona.
2. Anul·lar la resolució de la Gerència de Recursos de l'Ajuntament de Barcelona de 23 de juliol, en tot allò que s'oposa a aquesta Resolució.
3. Requerir a l'Ajuntament de Barcelona que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de sis mesos.
4. Requerir a l'Ajuntament de Barcelona a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
5. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.

6. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 439/2019 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.